

Το σκιάχτρο

Μια ηλιόλουστη μέρα ο κυρ-Πάνος, ο αγρότης, και τα τρία του παιδιά μου φόρεσαν πολύχρωμα ρούχα. Ένα ριγωτό παντελόνι, μια μπλούζα με άσπρα και καφέ τετράγωνα, ένα κόκκινο με κίτρινο κασκόλ και ένα παλιό τρύπιο ψάθινο καπέλο παραλίαις τύλιξαν το κορμί μου. Με γέμισαν με άχυρο και έτσι στο λεπτό από ένα ψηλόλιγνο, άχαρο ξύλο μεταμορφώθηκα σε ένα πανέμορφο σκιάχτρο.

Με έστησαν στη μέση του μεγάλου χωραφιού και άρχισαν να λένε ο ένας στον άλλο ότι θα ήμουν ο σωτήρας της σοδειάς τους. Ο Άντης, ο μεσαίος γιος του αγρότη, είπε στον πατέρα του:

- Μην ανησυχείς, πατέρα. Το σκιάχτρο μας θα διώχνει όλα τα πουλιά μακριά.

Όταν το άκουσα αυτό, σάστισα. Δεν μπορώ να διώχνω τα πουλιά. Αυτοί ήταν οι φίλοι μου, τα αγαπούσα όσο αγαπούσα τον ήλιο και τα ηλιοτρόπια και τα αφεντικά μου. Μα δεν μπορούσα να τους το πω.

Σαν ήρθαν τιτιβίζοντας τα σπουργίτια και τα περιστέρια, κάθισαν πάνω στο τρύπιο μου πλατύγυρο καπέλο. Τους μιλούσα με τις ώρες, γελούσαμε, λέγαμε αστεία. Κάποια από αυτά μου ζήτησαν να χτίσουν τη φωλιά τους δίπλα από την καρδιά μου. Χάρηκα πολύ που κάποιοι φίλοι μου ήθελαν να μείνουν κοντά μου. Άνοιξα το στήθος μου που τρεμόπαιζε από χαρά και οι φίλοι μου έστησαν τη φωλιά τους δίπλα από την καρδιά μου.

Από τότε έχω φίλους παντοτινούς. Αν κάποτε ο κυρ-Πάνος μας τσακώσει, προσποιούμαι πως διώχνω τα πουλιά μακριά. Μόλις όμως γυρίσει την πλάτη, οι φίλοι μου γυρίζουν κρυφογελώντας και συνεχίζουμε το κουβεντολόι μας.

Παναγιώτα Τσιάτταλου

Ιανουάριος 2022